

РЕШЕНИЕ

№ 8555

гр. София, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20221110145675 по описа за 2022 година

Производството е по основния съдопроизводствен ред на ГПК.

Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 176272/24.08.2022г. на СРС, уточнена с Молба, вх. № 226540/24.10.2022г. на СРС, Молба, вх. № 254567/21.11.2022г. на СРС, и Молба, вх. № 277633/13.12.2022г. на СРС, подадена от И. С. А. срещу "*****" ЕАД, понастоящем "***** (**)" ЕАД, и "*****" ЕООД. С Разпореждане № 128031/29.12.2022г. производството по делото е частично прекратено. Следва да се има предвид, че в Търговския регистър е вписана промяна в наименованието на единия ответник, която следва да бъде отчитана при решаване на делото.

Ищецът **И. С. А.** е предявил срещу ответниците "***** (**)" ЕАД /с предходно наименование „*****“ ЕАД, и „*****“ ЕООД иски с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено между страните, че ищецът не дължи на ответниците сумите, възложени за събиране, както следва:

По изп.д. № 2012***0401793 на ЧСИ № *** – Д.В. /продължено като изп.д. № 20219240403352 на ЧСИ № *** – Г.К./: **2055,22 лева** за главница, **388,20 лева** за законна лихва за периода 13.10.2020г.-23.08.2022г., **2101,77 лева** за договорна лихва за периода 01.10.2010г.-12.10.2020г., **567,61 лева** за наказателни лихви.

По изп.д. № 2012***0403149 на ЧСИ № *** – Д.В. /продължено като изп.д. № 20219240404162 на ЧСИ № *** – Г.К./: **903,71 лева** за главница, **170,71 лева** за законна лихва за периода 13.10.2020г.-23.08.2022г.; **971,40 лева** за договорна лихва за периода 01.04.2010г.-12.10.2020г.; **26,15 лева** за наказателни лихви.

Ищецът твърди, че е длъжник по издадени в полза на „*****“ ЕАД, преименувано на „*****“ ЕАД /понастоящем "***** (**)" ЕАД/ изпълнителни листове за

задължения по договор за финансиране покупка на стоки и задължения по предоставена кредитна карта. За събиране на вземанията кредиторът образувал при ЧСИ № *** – Д.В. изпълнителни дела с номера 2012***0401793 и 2012***0403149. В последствие кредиторът прехвърлил вземанията си на „*****“ ЕООД. Последните действия по тях били извършени през 2014г., като през 2016г. производствата следвало да се считат за прекратени на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Въпреки това съдебният изпълнител издал удостоверения, въз основа на които цесионерът бил конституиран като вискател по изп.д. № 20188410400565 на ЧСИ № *** – Н.М.. В същото време двете изпълнителни дела от 2012г. продължавали да бъдат висящи, въпреки че по делото от 2018г. били предприемани изпълнителни действия и събирани суми. Поради преустановяване дейността на ЧСИ № *** – Д.В. делата били прехвърлени на ЧСИ № *** – Г.К., където били образувани под нови номера – 20219240403352 и 20219240404162. Така за всяко едно задължение на ответника имало по две висящи изпълнителни дела. Обосновава, че задълженията му по делата от 2012г. са погасени по давност и не се дължат. В насроченото по делото публично съдебно заседание ищецът не се явява, като се представлява от адв. Г., която поддържа предявените икове, включително в хода на устните състезания.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът "***** (**)" ЕАД/с предходно наименование „*****“ ЕАД/ не се е възползвал от правото си да подаде отговор на исковата молба. За насроченото по делото публично съдебно заседание не изпраща представител.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „*****“ ЕООД чрез юрк. Б.Т. е депозирал Отговор на искова молба, вх. № 57193/01.03.2023г. на СРС, и Отговор на искова молба, вх. № 58833/02.03.2023г. на СРС. Твърди, че исковата молба е нередовна, тъй като няма пълномощно за адвокат и списък с разноски – внесени държавни такси. Твърди, че исковите са недопустими. По отношение на основателността изтъква, че давността за вземанията по изпълнителните дела не е изтекла и е прекъсвана, поради което и исковите са неоснователни. За насроченото по делото публично съдебно заседание не изпраща представител. Становище се изразява в писмен вид, като предявените икове се оспорват.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявените с нея икове и становището и възраженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес от производството, като предявените с нея икове са **допустими** и следва да бъдат разгледани по същество. Неоснователни са възраженията на ответника "*****" ЕООД в противната насока. Не са налице предпоставки за решаване на делото с неприсъствено решение или решение при признание на иска.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по отрицателния установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК е за ответника (кредитор и вискател по изпълнителното дело). Същият следва при условията на пълно и главно доказване да установи фактите и обстоятелствата, които обуславят дължимостта на

претендираните от него суми. В тежест на ищеца (длъжник) е да установи фактите и обстоятелствата, въз основа на които обосновава възраженията си срещу дължимостта на вземането. В тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

В случаите, когато вземането произтича от влязла в сила заповед за изпълнение и издаден въз основа на същата изпълнителен лист, без да е проведено състезателно съдебно производство по чл. 422 ГПК, последиците им не се приравняват на съдебно решение, постановено в исков процес. Заповедното производство е уредено като част от изпълнителното производство и представлява факултативна възможност на кредитора да се сдобие с изпълнително основание без да води исков процес. Смисълът на заповедта за изпълнение е да се провери дали твърдяното субективно право е спорно и, ако се установи, че то е безспорно вследствие бездействието на длъжника, който не е подал възражение по чл. 414 ГПК, то заповедта за изпълнение влиза в сила, придобива качеството на изпълнително основание и има за последица преклудирание на възраженията на ответника, свързани със съществуване вземането на кредитора. В този смисъл, освен изпълнителна сила, заповедта за изпълнение се ползва и със стабилитет и спор между същите страни за същото основание е недопустим. Влязлата в сила заповед за изпълнение все пак не притежава правозасилващото действие на силата на пресъдено нещо, която е материалноправна последица, характерна само за влязлото в сила решение, постановено в спорно исково производство и е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Затова срокът на новата давност по чл. 117, ал. 1 ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, предмет на това производство, като разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД не намира приложение (по арг. от: р.42/26.02.2016г.-гр.д.1812/2015г.-IVг.о., р.94/27.07.2010г.-т.д.943/2009г.-It.o., р.45/30.03.2017г.-гр.д.61273/2016г.-IVг.о., р.2782/21.11.2018г.-в.гр.д.3210/2018г.-CAC, р.1771/01.07.2018г.-в.гр.д.2108/2018г.-CAC и др.). По делото няма несъмнени данни по отношение на процесните вземания да е проведено исково съдебно производство. Процесните вземания за главница, доколкото липсват основания, позволяващи да се приеме друго, ще се погасят с изтичането на петгодишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД. Същото се отнася за вземанията за договорна лихва. За вземанията за лихви и за наказателни лихви (които по естеството си са неустойка) е приложим тригодишен давностен срок (чл. 111, б. "б" и "в" ЗЗД).

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания могат да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния

съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. (така ТР 2/2015-2013-ОСГТК, т. 10). ПП 3-1980г. приема, че през времетраенето на изпълнителния процес давност за вземанията, предмет на същия, не тече. С ТР 2/2015-2013-ОСГТК, т. 10, се възприема, че при действието на Конституцията от 1991г. бездействието на кредитора със съдебно потвърдено вземане има правни последици, като в изпълнителния процес давността не спира поради самото му наличие, тъй като кредиторът може да избере дали да действа или не. Затова и ВКС постановява с тълкувателното решение от 2015г., че ПП 3-1980г. е загубило сила.

В същото време обаче следва да се има предвид, че тълкувателните постановления на Пленума на Върховния съд и тълкувателните решения не съществуват самостоятелно, а само във връзка с конкретна правна норма, която е предмет на извършването със същите тълкуване. Законът не е предвидил момент, от който започват да действат тези тълкувателни актове. Поначало съдилищата не могат да прилагат тълкувателните постановления и решения преди същите да са постановени и обявени по съответния за това начин. Доколкото обаче те не съществуват самостоятелно и могат да бъдат прилагани само във връзка с прилагането на тълкуваната от тях правна норма, следва да бъде прието, че, когато се касае до първоначално приети постановления и тълкувателни решения, те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т. е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на такъв тълкувателен акт да настъпи промяна било в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, било в обществено-икономическите условия, които правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи е възможно постановяването на нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова. В този случай следва да бъде преценен въпросът от кой момент действа даденото с новия тълкувателен акт тълкуване на правната норма. В законите, уреждащи тези актове, не са посочени изрично правила относно влизането им в сила и действието им във времето, каквито норми са налице в ЗНА. При постановяването на нов тълкувателен акт за приложението на правната норма е налице промяна в начина, по който ще бъдат прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт. Дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла, посочен в

тези актове, като това тяхно задължение отпада едва с отмяната им. Затова не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все още не е действащ, камо ли с такъв, който още не съществува. От друга страна разпоредбите, уреждащи задължителната сила на тълкувателните актове, не предвиждат задължително действие на същите по отношение на правни субекти извън посочените в тях. Последните, макар и да не са адресати на задължителната сила на тълкувателните актове, могат да изискват от съответния орган да съобрази решението си с тях. В случай, че това не бъде направено, те имат възможността да оспорват взетите от съответните органи решения по установения за това ред. Те обаче не могат да изискват от тези органи да съобразяват действията си с бъдещи и все още несъществуващи тълкувателни актове, нито пък самите органи могат да прилагат последните преди те да са постановени. С оглед на това следва да бъде прието, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателният акт, се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а в втората се обявява за загубил сила предшестващ тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на постановяването на новото тълкувателно решение, поради което и от този момент предшестващият тълкувателен акт престава да се прилага. Затова установеното с новото тълкувателно решение тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите, които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото тълкувателно решение или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото решение са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното постановление или решение, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. В противен случай ще се придаде същинско обратно действие на новото тълкувателно решение, което е недопустимо и съгласно чл. 14 ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това. В някои случаи прилагането на новото тълкуване би довело до настъпване на неблагоприятни последици за една от страните в правоотношението, каквито не биха настъпили в случаите, когато се прилага тълкуването, дадено с предшестващото такова. Съгласно даденото с ПП 3/1980 година тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността и по време на изпълнителното производство давност не тече. С ТР 2/2013-2015-ОСГТК, т. 10, е дадено съвсем различно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено цитираното ПП 3/1980г. Прилагането на даденото с посоченото ново тълкувателно решение тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се

счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент постановление. Поради това даденото с отмененото тълкувателно постановление тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт, като новото тълкувателно решение ще се прилага от този момент за в бъдеще. С оглед на горното извършената с ТР 2/2013-2015-ОСГТК, т. 10, отмяна на ПП 3/1980г. поражда действие от датата на обявяването на новото тълкувателно решение, като в тази си част то се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд – р.170/17.09.2018г.-гр.д.2382/2017г.-IVг.о., р. 51/21.02.2019г.-гр.д.2917/2018г.-IVг.о., включително задължителната такава - ТР 3/2020-2023-ОСГТК.

Изп.д. № 2012***0401793 на ЧСИ № *** - Д.В. е продължено като изп.д. № 20219240403352 на ЧСИ № 924 - Г.К.. Същото е образувано по молба от 03.07.2012г. на "*****" ЕАД, с последващи наименования "*****" ЕАД и "***** (ЕУ)" ЕАД, за събиране на вземанията по Изпълнителен лист от 05.01.2011г., издаден срещу И. С. А. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 47547/2010г. на СРС, 61 състав. По делото са наложени запори върху банкови сметки и трудови възнаграждения. На 17.12.2013г. длъжникът е поискал да не бъдат предприемани изпълнителни действия срещу него, като е заявил, че ще изплаща доброволно на вноски задълженията си. Последното плащане по делото е направено на 09.06.2014г.

Изп.д. № 2012***0403149 на ЧСИ № *** - Д.В. е продължено като изп.д. № 20219240404162 на ЧСИ № 924 - Г.К.. Същото е образувано по молба от 16.11.2012г. на "*****" ЕАД с последващи наименования "*****" ЕАД и "***** (ЕУ)" ЕАД, за събиране на вземанията по Изпълнителен лист от 06.10.2011г., издаден срещу И. С. А. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15866/2010г. на СРС, 62 състав, и Изпълнителен лист от 31.10.2012г., издаден срещу И. С. А. въз основа на влязло в сила решение по гр.д. № 33017/2009г. на СРС. По делото са наложени запори върху банкови сметки и трудови възнаграждения. По делото са постъпвали доброволни плащания от длъжника, последното от които на 09.06.2014г.

Доколкото описаните изпълнителни производства са образувани преди 26.06.2015г., когато е обявено ТР 2/2013-2015-ОСГТК, то фактът на висящо изпълнително производство прекъсва давността за вземанията. Наличието на наложени запори, независимо от това, че може да се отнасят към несеквестрируеми суми или по вземания с недостатъчен авоар, не влияят върху преценката за наличие на наложен запор, съответно факта на реализирано действие по изпълнението, доколкото несеквестрируемостта на дохода, по аргумент на чл. 446 ГПК, урежда само размера на допустимите удържки. В случай, че длъжникът получи плащане и/или приход, по-висок от предвидените в чл. 446 ГПК несеквестрируеми такива, върху този доход в повече ще бъде реализирано принудително изпълнение, съответно същото е ако по

банковата му сметка постъпи секвестрируема сума. Затова, доколкото са налице запори, които няма данни да са вдигнати, сами по себе си те съставляват пречка да изтече давността за вземанията, за събирането на които са наложени. И по двете производства в крайна сметка обаче давност до 26.06.2015г. не е текла.

По изп.д. № 2012***0401793 на ЧСИ № *** - Д.В., продължено като изп.д. № 20219240403352 на ЧСИ № 924 - Г.К., са налице доброволни плащания, последното от които на 09.06.2014г. Постъпването на суми с вноски от длъжника е аналогично на провеждане на принудително изпълнение и не може да доведе до перемиране на делото. При получаване на плащания от длъжника няма причина кредиторът постоянно да иска нови изпълнителни действия (така р.695/31.03.2022г.-в.гр.д.7085/2021г.-СГС). Прекратяването на изпълнителното дело по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК само по себе си няма отношение към дължимостта на вземанията по изпълнителния лист, а към законосъобразността на действията на съдебния изпълнител, която подлежи на проверка по различен процесуален ред – чл. 435 и следващи от ГПК. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК започва да тече от последното валидно изпълнително действие (ТР 2/2013-2015-ОСГТК, т. 10, р.48/14.07.2016г.-т.д.404/2015г.-Ит.о.). Когато по делото бъде извършено изпълнително действие по искане на взыскателя, включително налагане на заповест, двугодишният срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК се прекъсва и започва да тече наново. Той се прекъсва отново с всяко постъпване на средства от вече предприетите изпълнителни действия, например от наложения заповест. Когато няма постъпване на средства и срокът изтече без от страна на взыскателя да е поискано извършване на нови изпълнителни действия, то изпълнителното производство се прекратява по силата на закона (арг. р.14.02.2018г.-ч.гр.д.136/2018г.-СГС, р.37/24.02.2021г.-гр.д.1747/2020г.-IVг.о.). Така от 09.06.2014г., когато е последното плащане от длъжника, е започнал да тече нов срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, който е изтекъл на 09.06.2016г. преди подаването на искане от взыскателя за извършване на изпълнителни действия - 13.09.2016г. Молбата от 29.04.2015г. за конституиране на "*****" ЕООД като взыскател не съдържа искания за извършване на конкретни изпълнителни действия. Затова изпълнителното производство следва да се счита за прекратено по силата на закона през 2016г., откогато следва да се счита отпаднало действието и на всички наложени по него запори и предприети изпълнителни действия.

По изп.д. № 2012***0403149 на ЧСИ № *** - Д.В., продължено като изп.д. № 20219240404162 на ЧСИ № 924 - Г.К., са налице доброволни частични плащания, последното от които на 09.06.2014г. По изложените в предходния абзац съображения от 09.06.2014г., когато е последното плащане от длъжника, е започнал да тече нов срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, който е изтекъл на 09.06.2016г. преди подаването на искане от взыскателя за извършване на изпълнителни действия - 13.09.2016г. Молбата от 29.04.2015г. за конституиране на "*****" ЕООД като взыскател не съдържа искания за извършване на конкретни изпълнителни действия. Затова изпълнителното производство следва да се счита за прекратено по силата на закона през 2016г., откогато следва да се счита отпаднало действието и на всички наложени по него запори и предприети изпълнителни действия.

Въз основа на издадени по тези две изпълнителни производства удостоверения от 12.10.2020г. "*****" ЕООД е конституирано с постановление от 25.01.2021г. като присъединен вискател по изп.д. № 20188410400565 на ЧСИ № *** - Н.М.. Съгласно чл. 457, ал. 1 ГПК присъединеният вискател има същите права в изпълнителното производство, каквито има и първоначалният. Последиците от присъединяването се изразяват в това, че присъединеният кредитор става страна в изпълнителния процес, като извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и него. В случая вземането на кредитора продължава да съществува и за него съществува и правото за принудително удовлетворяване по реда на изпълнителното производство, включително по това изпълнително дело, по което е конституиран като присъединен вискател. Затова и предприятието по изп.д. № 20188410400565 на ЧСИ № 841 - Н.М., са годни да прекъснат давността за вземанията по издадените удостоверения, независимо от това, че изпълнителните дела, по които те са издадени, следва да се считат прекратени на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (в този смисъл р.572/22.01.2020г.-в.гр.д.1258/2019г.-СГС). С оглед отбелязванията за постъпили плащания по изпълнителния лист, за вземанията по който е образувано изп.д. № 20188410400565 на ЧСИ № 841 - Н.М., съдът приема, че не може да се обоснове извод и това производство да е прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

При съобразяване на горното давността за вземанията е започнала да тече на 09.06.2016г. Давността за вземанията, за които е приложима петгодишната такава, е прекъсната с налагането на запор по изп.д. № 20188410400565 на ЧСИ № 841 - Н.М. на 01.02.2021г. Вземанията, които се погасяват с тригодишна давност, с оглед периода, за който са начислени, също не са погасени по давност, с изключение на вземанията за наказателни лихви, които са погасени през 2019г.

Предявените искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени, с изключение на исковите за установяване недължимостта на наказателните лихви, които са основателни и следва да бъдат уважени.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноси има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода от спора право на разноси имат и двете страни. В полза на ищеца и съобразно изхода от делото следва да се присъдят разноси в размер на **101,79 лева**, която сума следва да се разпредели поравно между двамата ответници, а в полза на ответника "*****" ЕООД и в тежест на ищеца следва да се присъдят **45,87 лева** за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „***** (ЕУ)“ ЕАД /с предходно

наименование "*****" ЕАД/, ЕИК *****, със седалище в град София, и "*****" ЕООД, ЕИК *****, със седалище в град София, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че **И. С. А.**, ЕГН *****, от град София, не им дължи сумите, възложени за събиране, както следва:

По изп.д. № 2012***0401793 на ЧСИ № *** – Д.В. /20219240403352 на ЧСИ № 924 – Г.К./: **567,61 лева** за наказателни лихви /изпълнителен лист от 05.01.2011г. по ч.гр.д. № 47547/2020г. на СРС, 61 състав/;

По изп.д. № 2012***0403149 на ЧСИ № *** – Д.В. /20219240404162 на ЧСИ № 924 – Г.К./: **26,15 лева** за наказателни лихви /изпълнителен лист от 06.10.2011г. по ч.гр.д. № 15866/2010г. на СРС, 62 състав/;

ОТХВЪРЛЯ предявените от **И. С. А.**, ЕГН *****, от град София, срещу „***** (ЕУ)“ ЕАД /с предходно наименование "*****" ЕАД/, ЕИК *****, със седалище в град София, и "*****" ЕООД, ЕИК *****, със седалище в град София, искове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено между страните, че ищецът не дължи на ответниците сумите, възложени за събиране, както следва:

По изп.д. № 2012***0401793 на ЧСИ № *** – Д.В. /20219240403352 на ЧСИ № 924 – Г.К./: **2055,22 лева** за главница, **388,20 лева** за законна лихва за периода 13.10.2020г.-23.08.2022г., **2101,77 лева** за договорна лихва за периода 01.10.2010г.-12.10.2020г. /изпълнителен лист от 05.01.2011г. по ч.гр.д. № 47547/2020г. на СРС, 61 състав/;

По изп.д. № 2012***0403149 на ЧСИ № *** – Д.В. /20219240404162 на ЧСИ № 924 – Г.К./: **903,71 лева** за главница, **170,71 лева** за законна лихва за периода 13.10.2020г.-23.08.2022г.; **971,40 лева** за договорна лихва за периода 01.04.2010г.-12.10.2020г. /изпълнителен лист от 06.10.2011г. по ч.гр.д. № 15866/2010г. на СРС, 62 състав/;

ОСЪЖДА "***" ЕООД**, ЕИК *****, със седалище в град София, и „***** (ЕУ)“ ЕАД /с предходно наименование "*****" ЕАД/, ЕИК *****, със седалище в град София, да заплатят на **И. С. А.**, ЕГН *****, от град София, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от общо 101,79 лева** за разноси пред първата инстанция /гр.д. № 45675/2022г. на СРС/, като всеки от тях заплати по 1/2 част от нея.

ОСЪЖДА И. С. А., ЕГН *****, от град София, да заплати на "*****" ЕООД, ЕИК *****, със седалище в град София, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **сумата от 45,87 лева**, представляваща разноси по делото пред първата инстанция /гр.д. № 45675/2022г. на СРС/ за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____